

NORA ROBERTS

AZ ŐRZŐK-TRILÓGIA MÁSODIK KÖTETE

Sóhajok vizén

ELSŐ FEJEZET

ANNIKA HIRTELEN MEGÉREZTE a tenger illatát, meghallotta az éneket. Amikor elhalkult, mert elnyomta a sebesség, a lány szívében, akár a szeretet, zengett tovább.

Akkor sóhajt hallott, sóhajok visszhangját, másféle muzsikát, keserédeset. Mintha könnyek mosták volna a lelkét.

Így, keringve hullt alá, öröm és bánat kavargott benne, levegőt is alig kapott, szíve összeszorult a félelemtől.

Mintha ezer meg ezer szárny csapkodott volna a forgószélben, eltűntek a hangok és a színek, amikor fuldokolva földet ért.

Egy pillanatra megijedt, hogy valami sötét, mély barlangban vannak, ahol pókok mászkálnak, sőt ami még annál is sokkal rosszabb, Nerezza lapul, hogy lecsapjon rájuk.

Aztán kitisztult a látása. Látta az árnyakat, hogy fent van a Hold, és megérezte, hogy alatta egy izmos test fekszik, és két kar öleli. Ismerte az alakját, az illatát, oda akart bújni hozzá.

Csodás volt érezni a fiú szapora, erős szívverését az ő szíve mellett.

Akkor a fiú megmozdult, egyik kezével Annika haját simogatta, a másikkal a fenekét.

Annika szoroson hozzábújt.

– Hmmm – motyogta a fiú, mindkét kezével megfogta a lány vállát, és olyan közel vonta magához, hogy a lélegzete szinte a lány szívét simogatta. – Jó vagy? Nem sérültél meg? Mindenki jól van?

Annikának ekkor eszébe jutottak a barátai, nem mintha elfelejtette volna őket, azt nem, soha. Csak épp soha nem feküdt még ennyire szorosan egy férfin, és nagyon, de nagyon kedvére volt a dolog.

Morgásokat, nyögéseket hallott, valaki káromkodott is. Doyle hangját jól ki tudta venni:

– Bassza meg – mondta a férfi, és Annika tudta, ez nem felszólítás, hanem káromkodás.

Doyle miatt azonban nem aggódott, hiszen ő halhatatlan.

– Épen földet értünk – szólalt meg immár Bran is, pár méterrel távolabb. – Mindenkinek sikerült, Sasha itt van velem. Hát Riley?

– Micsoda egy utazás volt!

– Hát, ja, a térded a tökömben – tette hozzá Doyle.

Annika ekkor egy puffanást hallott, amit úgy magyarázott, hogy Doyle lelökte magáról Riley-t. Rájött, hogy a tök nem ennivaló, hanem a férfiak érzékeny pontja.

– Itt vagyok – kiáltotta, és kicsit fészkelődött még Sawyer érzékeny pontján. – Az égből pottyantunk le?

– Majdnem – szólta Sawyer krákogva, majd Annika legnagyobb csalódására megfordult és felült. – Nem tudtam lelassítani. Még sosem vittem hat embert ilyen messzire. Azt hiszem, tévesen kalkuláltam.

– De hiszen itt vagyunk mind a hatan, és az a fő – jelentette ki Bran. – No, és ott vagyunk, ahol lenni akartunk?

– Valami épületben – felelte Sasha. – Ablakokat látok, átsüt rajtuk a Hold fénye. Bárhol vagyunk is, éjszaka van.

– Reméljük, Sawyer és az ő iránytűs időgépe oda hozott minket, ahová, és amikor szerettük volna. Nézzük csak meg!

Riley, a régészet tudora felállt. Annika folyton ismételte magában ezeket az új szavakat, mert az ő népében, a sellőkében, ilyesmi nem létezett. Nem voltak lycanok sem, gondolta, így aztán Annika világában semmi sem hasonlított a Riley-ére.

Az erős alkatú dr. Riley Gwin, akinek széles karimájú kalapja csodával határos módon a fején maradt, odalépett az ablakhoz.

– Látok vizet, de más a kilátás, mint a korfui villából, magasabban vagyunk. Egy keskeny, meredek utat is látok, tőlünk lépcső visz le oda. Biztos vagyok benne, hogy ez Capri, és ez az a villa. Telitalálat, Sawyer. Minden elismerésem az utazónak és bűvös iránytűjének.

– Örömmel hallom – mondta a fiú, aztán bizonytalanul álldogált egy darabig, majd a kezét nyújtotta Annikának, hogy felsegítse. Bár a lány lába erős volt, elfogadta a segítséget.

– Na, lássuk, megtalálom-e a világítást – mondta Riley.

– Segíthetek.

Bran már felállt, az egyik karjával Sashát ölelte át, a másikat kinyújtotta, tenyerében a fénygömb bevilágította a szobát.

Sasha szíve repesett az örömtől, amikor meglátta a barátait, ugyanolyan érzés volt, mint amikor azt az éneket meghallotta. Sasha, a látó, napszőke hajával, égbék szemével és Bran, a jóképű varázsló, kezében a csodafénnyel. Riley egyik keze a csípőjén lévő pisztolyán, készenlétben, sötét, aranybarna szeme körbekémlt, Doyle pedig, az ízig-vérig harcos már kivont karddal állt ott.

És ott volt Sawyer, az örök Sawyer, az utazó, iránytűjével a kezében.

Igaz, az utolsó ütközetben megsérültek, de most itt vannak együtt, biztonságban.

– Ez lesz mostantól az otthonunk? – kérdezte Sasha.
– Nagyon szép hely.

– Hacsak Sawyer nem valahova máshová pottyantott le minket, szerintem ez az új főhadiszállás. – Riley, kezével még mindig a pisztolyán, eljött az ablaktól.

A szobában, egy hosszú kanapén színes párnák voltak, a kis asztalokon lámpák égtek. A padló napégette homokszínű kerámiacsempével volt kirakva.

Riley felkapcsolta az egyik lámpát.

– Hadd tájékozódjam, hadd győződjek meg arról, hogy a jó helyen vagyunk. Nem szeretném, ha a *polizia* meglátogatna minket.

Egy széles, boltíves ajtón kiment a szobából, és pár pillanat múlva fény özönlött be. Doyle a hüvelyébe rakta kardját, és a lány után ment.

– Itt van minden holmink, legalábbis úgy néz ki, hogy minden. Sőt mintha a cuccok zökkenőmentesebben landoltak volna, mint mi.

Annika kilesett. Nem tudta, mi lehet a neve annak a teremnek, amelynek hatalmas ajtaja a tengerre nyílt, a boltíves folyosó pedig más helyiségekbe. A közepén azonban ott volt minden csomagjuk.

Doyle elfojtott egy halk káromkodást, miközben felállította az oldalán fekvő motorját.

– Először a cuccot kellett ledobnom, nehogy arra essünk rá – mondta Sawyer. – Ez is telitalálat, ugye, Riley?

– Megfelel annak a leírásnak, amit kaptam – folytatta Riley. – Kell lennie egy nagy nappalinak, ahonnan üvegajtó vezet a... Tessék, itt is van.

Még több fény áramlott be, és mint ahogy Riley mondta, eléjük tárult egy nagy helyiség további kanapékkal, székekkel és mindenféle csecsebecsével. De a legjobb a hatalmas üvegfelület volt, amelyen át az ég és a tenger látszott.

Amikor Annika előrement, hogy kinyissa az üvegajtót, Riley megfogta a kezét.

– Ne! Még ne! Működik a riasztó. Megvan nekem a kódja, de mielőtt bármit is kinyitunk, ki kell kapcsolnunk.

– Itt a kapcsolótábla – szolt Sawyer.

– Pillanat – felelte Riley és a zsebéből elővett egy kis darab papírt. – Nem akartam a memóriámra bízni, hátha az utazás összezavarja az agyamat.

– A tér- vagy időváltás nem zavarja össze az agyat – szólt vigyorogva Sawyer, megveregette Riley fejét, miközben a lány beütötte a riasztó kódját.

– Na, most már mehetsz, Annika, nyisd ki.

A lány egy széles teraszra lépett ki, holdfényes éjszaka volt, a tenger illata keveredett a virágok és a citrom illatával.

– Jaj, de gyönyörű! Ilyen magasról még sosem láttam a tengert!

– De jártál már itt? Caprin?

– Igen, a tenger felől. Lentről, ahol kék barlangok vannak és mély a víz, benne régi-régi hajóroncsok. Jé, virágok! – kiáltott fel, és megérintette a hatalmas cserepekben pompázó, színes szirmokat. – Majd én öntözöm, gondozom őket. Ez az én dolgom lesz.

– Rendben. És igen, ez az a hely – mondta elégedetten bólintva, és csípőre tette a kezét. – Megint csak gratulálni tudok, Sawyer.

– Azért mindenesetre át kell vizsgálnunk. – Bran jelent meg az ajtónyílásban, sötét, fürkésző szemével az eget kémlelte.

Mert Nerezza gyakran jön az égből.

– A szokásos riasztón kívül még külön védelem alá helyezem – folytatta Bran. – Fájdalmat okoztunk Nerezzának, sok erőt vesztett, úgyhogy nem valószínű, hogy ma este támad, ha egyáltalán megtalál minket. De jobban fogunk aludni, ha egy bűvös réteggel bevonok itt mindent.

– Menjünk két csoportban – javasolta a jóképű, kemény vonású Doyle is, miközben egyetértően bólogatott. – Menj végig a házon, és győződj meg róla, hogy minden biztonságos.

– Itt lent kell lennie két hálósobának, fönt további négynek, és ott is van még egy közös nappali. Nem olyan nagy és fényűző, mint az a villa volt, és a kert sem akkora.

– És Apolló sincs itt – tette hozzá Annika.

– Hát, az igaz – mondta mosolyogva Riley. – Hiányozni fog az a kutya. De van ebben a házban is elegendő hely, és jó a fekvése. Most felmegyek.

– Ja, hogy te akarsz elsőként látni a hálósobákat.

Riley ránevetett Sashára, majd összevonta a szemöldökét.

– Jól vagy, Sasha? Mintha sápadt lennél.

– Csak a fejem fáj kicsit. A szokásos – mondta a lány, amikor látta, hogy mindenki őt nézi. – Már nem próbálok meg harcolni a látomásaim ellen, csak nagyon hosszú volt ez a nap.

– Az már igaz – vágta rá Bran, odavonta magához Sashát, és valamit súgott a fülébe, amitől a lány mosolyogva bólintott. – Mi is az emeletre megyünk – jelentette ki Bran, és a lánnyal együtt elvonult.

– Csalás! Nem ér a mágia! – indult neki a lépcsőnek Riley is.

– Hárman fent, úgyhogy hárman maradunk itt lent. Én inkább erre szavazok – mondta Doyle és körülnézett –, közelebb a kijáratához.

– Mi ketten akkor lent – szólt Sawyer Annika nagy csalódására. – Közelebb a konyhához és a kajához. Nézzük csak, mink van.

Egymás mellett volt a két hálósoba. Nem akkorák, mint azok ott, Korfun, de kényelmes ágyak voltak bennük, és szép volt a kilátás is.

– Megteszi – jelentette ki Doyle.

– Megteszi – helyeselt Sawyer, miután kinyitott egy ajtót, ahol fürdőszoba volt, zuhannyal.

A tolóajtó nagyon tetszett Annikának, addig húzogatta ki és be, míg Sawyer le nem fogta a kezét.

Találtak egy másik helyiséget is, amit Sawyer bárnak nevezett, egy nagy tévé volt a falon (Annika imádta a tévét), egy hatalmas asztalon pedig színes golyók álltak csinos háromszögbe rendezve.

Annika végigsimította az asztal tetejét.

– Ez nem fű.

– Nem, hanem filc – mondta neki Sawyer. – Ez egy biliárdasztal, egy játék. Te szoktál játszani? – fordult oda Doyle-hoz.

– Ki az, aki megért pár évszázadot, és nem biliárdozott?

– Én csak néhány évtizedet éltem, de rengeteget játszottam. Muszáj lesz megmérkőznünk.

Volt még egy vendégfürdőszoba, aztán a konyha meg az étkező. Annika rögtön látta, hogy Sawyer igencsak meg van elégedve mindennel.

A fiú végigjárta a konyhát. Annika elnézte magas, vékony alakját, Sawyer mintha sose sietett volna. A lány bele akart túrni a fiú sötétszőke, napszítta hajába, és felsóhajtott, amikor belenézett abba a szürke szempárba, melynek olyan színe volt, mint a tengernek hajnalhasadtán.

– Az olaszok értenek a főzéshez, és az evéshez is. Remek a konyha.

Annika is tudott már egy kicsit főzni, megtanulta néhány fogás elkészítését, felismerte a nagy tűzhelyet és a sütőt is. A konyha közepén, egy szigeten volt a mosogató, ami lenyűgözte, és látott egy ablak alatt egy másik, szélesebbet is.

Sawyer kinyitotta az ételeket hidegen tartó nagy dobozt, igen, ez a hűtő, idézte fel Annika.

– Már tele van pakolva. Riley nem tud hibázni. Kérsz egy sört?

– Nagyon is – felelte Doyle.

– Te, Anni?

– Én nem vagyok oda a sörért. Nincs valami más?

– Vegyél ki magadnak egy gyümölcslevet. Vagy várj csak – mutatott egy tartóra. – Bor is van.

– Akkor bort kérek.

– Van bőven – szólta a fiú, majd kivett egy sörösüveget és egy másikkal megkínálta Doyle-t. Aztán odalépett egy bezárt ajtóhoz és kinyitotta. – Nézd csak, éléskamra, az is tele! Jó dolgunk lesz.

Az egyik fiókban talált dugóhúzókat is. Dugóhúzó, milyen fura szó, gondolta Annika.

– Nem tudom, ki hogy van vele, de én mindjárt éhen halok. Nagyon kimerítő dolog ennyi embert ilyen messzire eljuttatni.

– Én is tudnék enni – helyeselt Doyle.

– Majd összedobok valamit. Riley-nak igaza volt, Sasha elég sápadt. Eszünk, iszunk, ellazulunk.

– Rendben, láss neki, én kimegyek és körülnézek – szólta Doyle, és hátán a kardjával kilépett egy másik üvegajtón.

– Segítek neked ennivalót csinálni.

– Nem akarsz szobát választani magadnak?

– Inkább segítenék – elsősorban azért, hogy addig is veled legyek, tette hozzá gondolatban.

– Na, jó, valami egyszerűt. Egy gyors tésztát vajjal és zöldfűszerekkel. És van... igen, van paradicsom és mozzarella – mondta, elővette a sajtot a hűtőből, és odaadott a lánynak egy paradicsomot a konyhapulton lévő tálból. Tudod még, hogy kell ezeket felszeletelni?

– Igen, nagyon jól tudok szeletelni.

– Akkor vágd fel, aztán keress egy tálát vagy tálcat – mondta Sawyer, és a kezével mutatta, mekkorára gondolt.

A fiúnak erős, de gyengéd keze volt. Annika szerint a gyengédség is az erő egyik megnyilvánulása.

– Kirakod a paradicsomot, rá meg a szeletelt sajtot – folytatta, és a lány nagyon figyelt. – Permetezd meg olívaolajjal – tette hozzá, és odaadta az üveget.

– A permet olyan, mint az eső, csak kisebb.

– Pontosan. Aztán fogod ezt – odament az ablakpárkányhoz, ahol a cserépek álltak, és letépett egy ágat tele levelekkel. – Ez a bazsalikom.

– Emlékszem rá. Illatos.

– Aha. Vágd össze, mindenre szórj egy kicsit, majd örölj rá borsot, és annyi.

– Annyi.

– Azaz hogy kész.

– Kész leszek én is mindjárt.

Annika befonta derékig érő fekete haját, majd feltűzte, és munkához látott. Sawyer vizet tett fel forni, töltött a lánynak a borból, és kiitta a sörét.

Annika szerette ezeket a csendes együttléteket, megtanulta értékelni őket. Tudta, és el is fogadta, hogy vár még rájuk harc, további fájdalom. De cserébe ajándékot kapott, azt, hogy lába nőtt, amivel kimehetett a tengerből a szárazföldre, még ha csak rövid időre is. Meg a barátokat, akik az aranynál is többet értek számára. És a küldetését, ami az öröksége és a kötelessége.

De legfőképpen Sawyert, akibe már akkor is szerelmes volt, amikor a fiú még azt sem tudta, hogy ő létezik.

– Szoktál álmodni, Sawyer?

– Hogy micsoda? – A fiú odanézett, de inkább a lábásra figyelt. – Persze, persze, mindenki szokott.

– Szoktál arról álmodozni, azokról az időkről, amikor majd teljesítettük a kötelességünket, amikor majd meglesz mindhárom csillag? Amikor már biztonságban leszünk Nerezától, és nem kell többet harcolnunk?

– Ha épp a kellős közepében vagyunk, nehéz ennyire előre látni. De igen, szoktam erre gondolni.

– És mi az, amire a legjobban vágysz, ha majd végeztünk?

– Nem tudom. Olyan régen része már az életemnek a keresés meg a harc.

Sawyer elgondolkodott, egy pillanatra még azt is abbahagyta, amit csinált. Annika arra gondolt, a figyelem is a fiú egyik erőssége.

– Szerintem mind a hatan beérnék azzal, hogy tudjuk, mindent megtettünk, amit kellett, és csak ülnénk egy nap-sütötte tengerparton, felnéznénk, és meglátnánk a csillagokat. Ott azon a helyen, ahol lenniük kell. És mi tudnánk, hogy mi csináltuk. Ez elég szép álomnak is.

– Nem vágysz gazdagságra? Hosszú életre? – kérdezte a lány, és a fiúra nézett. – Vagy egy nőre?

– Ha lenne egy csodalámpám, hülye lennék, ha mindezt nem kérném – felelte Sawyer, elhallgatott, beletúrt kócos szőke hajába. – De hát a barátaim, a harcostársaim. És a nap-sütötte tengerpart. Az épp elég. Ja, még egy hideg sör, és akkor tökéletes is lenne.

Annika épp mondott volna valamit, de ekkor Doyle lépett be az ajtón.

Magas volt, izmos, mégis könnyű járású.

– Nincs annyi hely a kinti gyakorlatozáshoz, mint Görögországban volt, de van egy citromliget, amit tudnánk használni, és jobban el is vagyunk zárva a külvilágtól, mint gondoltam. Meg persze Bran is hozzá tud mindehhez tenni valamit. Van kert is, kisebb, mint ami Korfun volt, és a teraszon cserepekben fűszerek meg paradicsom nő. Kint is van egy nagy asztal az étkezéshez, fölötte szőlőlugas. Árnyékos, de talán odajönnek a méhek. És van medence is.

– Igazán?

– Igen, bár ez is kisebb, mint Korfun. Épp az út mellett van, lehet, azért ültettek a telek mindkét oldalán fákat, mert kicsit el akartak zárkózni. Mindegy neked, melyik hálószobát választod?

– Persze, válassz csak te.

– Rendben, megyek a holmimért.

Alighogy kilépett, Riley jött be.

– Hát ti gondolatolvasók vagytok – mondta, odalépett Annikához és átölelte a derekát. – Éhen halok. Mit eszünk?

– Sawyer tésztát főz, én meg paradicsomot készítettem sajttal, olajjal, fűszerekkel. Eszünk, iszunk, ellazulunk.

– Benne vagyok.

– A barátod barátja jól telepakolta az éléskamrát – mondta Sawyer Riley-nak.

– Igen, azzal még tartozunk neki. Sört vagy bort kérjek? – Aztán, hogy megkönnyítse a döntését, belekortyolt előbb Sawyer sörébe, majd Annika borospoharába. – Nem könnyű választás. Tészta lesz, tehát maradok a bornál. Bran és Sasha megelőztek, övük a nagy hálószoba, persze, ketten vannak rá, úgyhogy rendben van.

– Mi Doyle-lal itt lent vackolunk be. Két szoba, fürdőszoba. Megteszi.

– Remek. Annika, te választhatsz a fenti két szoba közül, és Sashának meg Brannek még mindig marad hely a műtőrem és a varázsműhely számára. Fent is vannak teraszok. A partra innen nem tudunk legyalogolni, de van kábelvasút.

– Mi az a kábelvasút? – tudakolta Annika.

– Olyasmi, mint a vonat, csak a levegőben jár. Fizetsz, és akkor bemehetsz vele a városba, vagy közelebb a parthoz, vagy...

– Szeretnék azzal utazni! Mehetünk holnap?

– Lehet. Innen jókora séta Anacapriba az üzletekhez, és meredek felfelé az út. Capri városába busszal vagy taxival lehet menni, vagy nagyon sokat kell gyalogolni. Anacapriba nem lehet autóval behajtani. Ha kell, találok kocsit, de akkor azt le kell tenni Capriban. Itt általában gyalog vagy tömegközlekedési eszközön járnak az emberek. Gyorsan megnézem kint, mennyire biztonságos a hely.

– Doyle épp az imént ellenőrzött mindent – mondta Sawyer, és spagettit rakott a forró vízbe.

Riley bizonytalanul nézett az ajtóra, majd megvonta a vállát. – Akkor nincs értelme annak, hogy a nyomába eredjek.

– Van medencénk is – közölte Annika.

– Aha, tudom, és ki is próbálom, még mielőtt átválnék. Asztal is van kint, ugye? Együnk a szabadban!

– Benne vagyok, terítsünk meg.

Riley öntött magának egy kis bort, és Sawyerra emelte a poharát.

– Nagyon is benne vagyok. – Aztán elővett még egy poharat, amikor meglátta, hogy Sasha és Bran is megjött. – Tes-sék, egy kis bor majd színt visz az arcodba.

– Nagyon szeretnék egy kis bort. És ennivalót is. Sawyer, Annika, isteniek vagytok!

– Olasz sör? Azt szívesen iszom – mondta Bran, és kivett egy dobozzal a hűtőből. – Doyle hol van?

– A mi halhatatlanunk bepakol – felelte Sawyer, és megkeverte a zubogó vízben a tésztát. – Mi a két lenti hálószobát foglaltuk el.

– No, Annika, akkor te válassz fent.

– Riley mondta, hogy nektek kell még egy szoba a festéshez és a varázslatokhoz. Válasszatok ti, nekem jó lesz, ami marad.

– Ha tényleg mindegy neked, akkor a mienkkel szemközti szobát szeretnénk. Az a kisebb a kettő közül, de elég nagy arra, amire kell. A tied meg a tengerre néz. Jó lesz a tenger látványával elaludni és ébredni.

Annika elérzékenyülten bújt oda Sashához.

– Köszönöm.

– Az enyém a szemközti szoba – mondta neki Riley. – Én is szeretem a tengerpartra nyíló kilátást, de a citromliget sem rossz.

– Meg aztán örködhetsz a ház hátsó része felett is – tette hozzá Bran.

– Ráadásul. Akkor kint fogunk enni, mihelyt megtalálom a tényérokát.

A tényérok is épp olyan színesek voltak, akárcsak a párnák. Sashával kimentek és megterítettek, Annika pedig nagy gonddal megfűszerezte az ételt.

– Jól csinálom? Úgy, ahogy kell?

Sawyer a tálra nézett.

– Tökéletesnek tűnik. Csak pár perc kell nekem, míg összeállítom a többit.

– De hát gyertya is kell, meg virágok! – kiáltott fel Annika, és kiszaladt, hogy az ő fogalmai szerint rendesen megterítsen.

Sawyer megkóstolta a tésztát, és elzárta a gázt alatta.

– Sasha jól van?

– Talán kicsit jobban megviselte a dolog, mint minket, de ha eszik és pihen egy kicsit, rendbe fog jönni – mondta Bran, majd meglátta az épp belépő Doyle-t. – A házat és a telket elláttam védelemmel, de majd még egyszer megcsinálom, mielőtt lefekszünk aludni. Nerezza előbb vagy utóbb megtalál minket, és biztos nagyon dühös lesz.

– Megtalál minket – helyeselt Sawyer, miközben leszűrte a tésztát. – De arra sokkal nehezebb lesz rájönnie, hogyan és hova rejtetted el a Tűz csillagát.

– Ebből arra következtetek, hogy legközelebb elszántabban támad – szólalt meg Doyle, felemelte a sörét, és egy hajtásra lehúzta. – A helyében én azt gondolnám, hogy eleinte alulbecsültem az ellenfeletem. A büszkesége miatt fog nagyobb és véresebb támadást intézni ellenünk.

– És lehet, hogy okosabbat is – tette hozzá Bran. – Eddig ugyanis jobbára csak a düh és az erőszakosság vezérelte. Bár-mibe került is nekünk az összecsapás, neki többé volt. Ha

van esze, legközelebb inkább a stratégiára összpontosít, semmint a puszta erőre. Erre is fel kell készülnünk.

– Most ennünk kell – mondta Sawyer, egy tálba rakta a tésztát, vaját tett hozzá és megszórta az előkészített zöldfűszerekkel. – És alvásra is szükségünk van.

– Jól beszélsz. Ráadásul, ha röviden is, azt is meg kell ünnepelnünk, hogy épségben, biztonságban és együtt vagyunk.

– És készen állunk a következő csillag keresésére.

Bran Doyle felé bólintott.

– A következőre. A Vízé-e vagy a Jégé, nem tudhatjuk, most még nem. De a sors küldött minket ide, ahol a páratlan Riley fedelet biztosított a fejünk fölé, ágyat, ennivalót. Holnap elég lesz megterveznünk a stratégiánkat, ugye?

– Elégnek kell lennie, hiszen kész a vacsora. Hozd légy szíves azt a tálcát. És a bort is. Nekem meg jólesne még egy sör.

Sawyer kilépett a citromillatú éjszakába, ahol a Hold sarlója lány, kék fénnel vont a vizet és a földet.

Annika, hiszen ő már csak ilyen volt, szalvétából virágcsokrot készített, és gyertyákat szedett össze az asztalra.

– Nem találtam a... – nem jutott eszébe a szó, így aztán csak gesztusokkal utánozta a gyufa sercegését.

– Gyufát – sietett a segítségére Sawyer.

– Hagyd, majd én – szólt Bran, csettintett az ujjával, mire lángra lobbant az összes gyertya és teamécses.

Annika nevetve tapsolt, majd odaszaladt és megölelte Brant.

– Sashát és Riley-t is megöleltem. Mind itt vagyunk együtt, ezen az új helyen – mondta, megfordult, átfogta Doyle nyakát, és még egy mosolyt is kicsalt tőle. – Van finom vacsoránk, és vannak jó barátaink.

Utolsóinak odafordult Sawyerhoz, megölelte és beszívta az illatát, azt a csak rá jellemző illatot. – Nerezzának nincsenek barátai, nem lehet az övé, ami a miénk.

– Neki nem kell az, ami nekünk van.

Sasha bizonytalanul felállt. Szeme elsötétült, észrevehetően többet is látott, mint a tengert és a félholdat.

– Nem, ő nem akar barátokat, sem szerelmet, sem szeretetet. Ő maga a hazugság, a mohóság, a nagyravágyás, ő maga a sötétség. Most dühöng, mert megismerte a fájdalmat. Ám nemsokára kidolgozza a tervét, és jön. Szomjazik a vére. A mi vérünkre, mert semmi más nem oltja a szomját. Jönni fog, bármennyire lefüggönyözzük is ezt a mi világunkat. A Mindenek Gömbje elvezeti őt hozzánk. És Nerezza társra fog találni, aki segít neki levadászni minket. A mohóság elvakít és megköt. A vérrel megpecsételt alku során az isten megszállja az embert, az ember pedig az istent. Új csatákat vívnak ezen a szigeten, ezeken a vizeken, ének és sóhajok kíséretében. Vér folyik majd, fájdalom sajog. És az áruló kacag.

Ezen a szigeten, ezeken a vizeken, az énekek és a sóhajok vizén az ártatlanokat és bátrakat várja a tiszta kék csillag. A Víz csillaga nem könnyekből áll, de mielőtt megtaláljuk, sok könnyet ejtünk még.

Sasha megsédült, és fehér volt, akár egy kísértet. Bran átölelte, és szorosán magához húzta.

– Vegyél nagy levegőket, *fájd!*

– Nem küzdöttem ellene. Esküszöm, nem próbáltam meg leállítani. Csak... csak minden kicsit furcsa volt.

– Lehet, hogy a helyváltoztatástól. Soha még nem utaztam látóval, semmi hasonlót sem éltem át – mondta Sawyer.

– Lehet, hogy a látomásnak... hogy is mondjam... utol kellett téged érnie. Kérsz egy kis vizet? Hozok.

– Nem, nem, köszönöm, már jobban vagyok – szólta Sasha nagyot sóhajtván. – Igazán jobban. Sédültem, de most

már elmúlt. Szóval igen, lehet, hogy az utazás tette. Meg hát micsoda egy napunk volt! Le kell ülnöm.

– És enned is kell – mondta Annika, tésztát szedett egy tányérra, és vett a paradicsomból, meg a mozzarellából is. – Meg kell ezt enned.

– Meg is fogom, mindnyájunknak ennünk kell. Az egész olyan gyorsan jött, mintha nekem szaladt volna. És hát kegyetlen volt. Úgy éreztem, benne vagyok. Éreztem a dühét, a pusztításvágát. Most nemcsak bántani vagy megölni akar, hanem el is pusztítani.

– Azt is mondtad, új társra fog találni. Egy emberre.

– Igen, de nem tudom, ez férfit jelent-e vagy csak azt, hogy ember, ha találni fog egyáltalán valakit, aki a szövetségese lesz.

– Az után, hogy egy isten ellen harcoltam – szólalt meg Doyle –, nem izgat különösebben, hogy egy halandóval kell elbánnom.

– Mondja az, aki nem tud meghalni – vágott közbe Riley. – Az emberek okosak, ravaszak, veszélyesek. Ha Nerezza lepaktál egy halandóval, az azért lesz, mert használhatónak tartja. Ne bízd el magad.

Sawyer odanyújtotta a tálat Annikának.

– Na, most legalább már tudjuk, melyik csillagot keressük Capriban és a környékén. A Víz csillagát. Ennek kiderítését már levehetjük a listáról.

– Kék és szépséges. Földöntúlian kék. Nem tudom, festékkel vissza tudom-e adni azt az árnyalatot. A Tűzcsillag villogott, égetett, ez pedig... – a lány egy pillanatra lehunyta a szemét. – Izzott, és mintha... hullámozott volna. Ja, talán mert a Víz csillaga.

Sasha spagettit tekert a villájára, megkóstolta, majd ismét lehunyta a szemét.

– Jaj, de finom ez, Sawyer. Épp, amilyennek lennie kell. Majd reggel én leszek a konyhán.

– Nem, megcsinálom. Neked szabad lesz a reggeled.

– De már tudok segíteni.

– Rádásul – mondta a fiú, és Annikára nézett –, megvan nekem a kuktám, készséges és ügyes.

– Ezt én csináltam – szólt Annika, és óvatosan szedett a salátából. – Nagyon finom.

– Baromi finom – kontrázott Riley, és vett még a tányérjára. – Holnap elkezdek utánanézni a dolgoknak. Lehet, hogy kézenfekvő a Víz csillagát a vízben keresni, de ne feledjétek, az első is ott volt. Ismerek errefelé néhány barlangot, vízen és a szárazföldön egyaránt. Majd még utánajárok.

– Te is beszéltél egyszerre vízről és szárazföldről is – szólt meg Bran. – Meg énekekről és sóhajokról.

– Mint amikor repültünk.

– Hogy micsoda?

– Na, jó, nem repültünk – mondta Annika Sawyer-nak. – Csak olyasmi volt, mint repülni, vagy amit én annak gondolok. Szóval az utazáskor. Amikor idehoztál minket. Énekek és sóhajok.

– Miféle énekek és sóhajok, Annika? – szegezte rá sötét pillantását Bran.

– Hát te nem hallottad őket?

– Nem – felelte Bran, és az asztal körül ülőkre nézett. – És nem hiszem, hogy a többiek hallottak bármit is.

– Én csak a tornádó hangját – mondta Riley, és bár figyelt Annikára, nem hagyta abba az evést. – Volt már szerencsém párat átélni, és nekem a Sawyerral való utazás arra hasonlított. Te viszont éneket és sóhajokat hallottál.

– Csak egy pillanatra. Nagyon szép volt, olyan... – a szívére tette a kezét. – Megnőtt tőle a szívem. Fújt a szél, meg annyi szín és fény... nagyon izgalmas volt. Aztán az énekek, de nem hallottam őket végig. És sóhajok, de nem szomorúak, egy kicsit sem bánatosak. Édesbúsak inkább. Mondják ezt így?

– Talán a sellőlány hallja csak – mondta Riley. – A Víz csillaga meg a sellőlány. Érdekes. – Vett még a tésztábol és elmosolyodott. – Kell majd még egy csónak. Intézkedem.

Később, amikor már elcsendesedett a ház, amikor már az összes barátja aludt, Annika kilépett új szobája teraszára. Vonzotta a tenger, hiszen ő is a tengerből jött. Azt kívánta, bárcsak lerepülhetne oda, bárcsak egy kicsit úszhatna lent, a mélyben.

Ám a tengernek még várnia kell.

Most két lába van, és ő nagyra értékelte ezt, igaz, miután elárulta a többieknek, hogy ő micsoda, hiszen kénytelen volt, tudta, már csak kevés időt tölthet el velük. Ketyegett az óra.

Felnézett a holdsarlóra, és azt kívánta, ha majd el kell hagynia őket, hadd énekeljen és sóhajtozzon tovább Sawyer szívében. Ó, bárcsak a fiú is érezné, csak egyetlen napig, amit ő érez!

De első a kötelesség, és Annika nem hátrál meg. Titkon azt remélte, hogy sikerül a küldetése.

És hogy megismeri a szerelmet, mielőtt örökre visszatér a tengerbe.